

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμόντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Πατριστικῶν.

Ἔτος χίλια κ' ἑκτὸν κ' ἐνικαίσα,
νέα δράσις Ρωμηῶν μετ' τὴν γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἰράματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὀκτὼ φράγγκα εἰναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρι—δὲκα φράγγκα κακ' ἴσ' τὸ χέρι.

Δευτέρα Μάρτη κ' εἰκοστή,
Σχολὴ τῆς Λαύρας σεβαστή.

Ἡ Σχολὴ Μεγάλῃ τῆς Λαύρας προβάλλει.

Ἐέρεις, μπρούτζινο κεφάλι,
ὅπως θὰ τὸ ξέρουν ἅλοι
πῶς τῆς Λαύρας μας ἡ Σχολὴ
θὰ μᾶς συγκινήσῃ πάλι.

Ἐέρεις, φίλε μου φαρτῆ,
πῶς μεταίρειν τὴν Τρίτη
ὅτ' ἐν Μητρόπολι θὰ γίνῃ καθὼς πάντα τελετὴ
καὶ θάλαθρον ἐλόγυρά μας προπατόρων σκελετοί.

Ἐέρεις πῶς καμπαναριὰ
θὰ σημάνουν χαρμωσύναι,
κ' ἡ μεγάλῃ λειψωρὰ
θὰ φλογίσῃ κόσμον ὁμιήναι.

Ἐέρεις, ἔλινο γομέρι,
πῶς τοῦ καθενὸς ἡ γλῶσσα
ὅταν καὶ πάντα θὰ λιμάρῃ
γιὰ προγόνων κλέη τόσα.

Ἐέρεις δέξαι πῶς θ' ἀντίθῃ
μέ' σ' τὰ σάλλα τῶν σιγῶρων,
καὶ θὰ πᾶν νὰ καθίσῃ
σὲ μνημεῖα προπατόρων.

Ἐέρεις πῶς πολλοὶ θὰ βρέθουν
θάψαναι, μύρτα καὶ κούρνας,
καὶ διακρύβεται θὰ στέφουν
τοὺς προκαθ' ἡγᾶς ἐκείνους.

Ἐέρεις ποῦ νὰ ξεραθῆς
πῶς καὶ σὺ μὲ προσφωνήσεις
καὶ προγόνων ἐμφανήσεις
θὰ παρασυγκινήσῃς.

Ἐέρεις, φίλε, πῶς κ' ἐγὼ
γιὰ τὴν Λαύρα θὰ σφριγῶ

Χίλια κ' εἰκοσι κ' ἐνῆ,
κ' ἔτος τόρα χιμωνιά.

καὶ θυρίους θ' ἀπηχῆσω
σ' ἕνα κ' ἄλλον ὄμιλο,
καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ χύσω
δάκρυ ὅταν κορόνηλο.

Ἐέρεις πῶς κ' οἱ Βασιλεῖς
κ' ἄλλ' οἱ πρόβου τῆς Ἀλλῆς
ὅτ' ἐν Μητρόπολι θὰ πάνε μετ' τὸν κόσμο νὰ διακρύσουν,
κ' ἔπειτα, βρὲ Περικλέτο, σ' τὸ Παλάτι θὰ γυρίσουν.

Ἐέρεις πῶς θὰ κινήθουν
Ἰπουργοὶ καὶ Βουλευταί,
ἔέρεις πῶς θὰ προσκληθῶν
κ' ἄλλ' οἱ ξέναι Προσεβεταιί.

Ἐέρεις, ἔφον, πῶς φορέσει Ὀδηγητικὰς θὰ χρηματίσουν,
καὶ θὰ μαινεται μετ' τούταις τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα ῥώμη,
ἔέρεις πῶς καὶ σημασιολαίαι γαλιαναίς θὰ κυματίσουν
σὲ λογῆς λογῆς καρτόταις καὶ σ' ἄτομομιτλ ἀκόμη.

Ἐέρεις πῶς τὴν ἔθνη θὰ φορέσουν φορεσιὰ
καὶ κυρίαις μερικαίς, ἔλο χάρις καὶ δροσιὰ,
πῶς μπορεῖ κ' ὁ Θεοτόκης νὰ φορήσῃ φουσταναίλα,
τοῦ θὰ τοῦ πηγαίνῃ τρέλλα.

II.— Μὴ μετ' κίνῃς νὰ γελᾶσαι...

Φ.— Περικλέτο, μὴ γελᾶς...
πιθάνον κ' ὁ Θεοτόκης νὰ γενῇ φουσταναίλας,
καὶ ὅτ' ἐν Κάζερ νὰ πᾶν μετ' λαχ' ἄραρ ὅτ' ἐν φυγῇ
καὶ μ' ἐλόχρυσαι τοῦ Λούκιου νὰ τοῦ κ' ἄν' ὑποδοχῆ.

II.— Μὴ μετ' κίνῃς νὰ γελᾶς...

Φ.— Σοβαρότατα μιλῶ.
Πιθάνον, βρὲ παπαρβέλα,
νὰ τὸν ἔθῃς μετ' φουσταναίλα,
καὶ τὴν μέση γὰ λυγῆ, ἢ μπρὸς σ' ἐν Κάζεραι τὸν πάνου
κ' ἴτσι κ' ἴτσι νὰ τὴν κίνῃ.

Πιθάνον, βρὲ κουνταντί,
τέτονον νὰ τὸν ἔθῃς δαίχη,

κι'έλοι να φωνάζουν: νίκη,
γεμά σου, Τζώρτζη, κι' δίνετε ντέ.

Όμως πιθανόν, χαλντούπη,
οάν τρανός του κράτους προύχων
να γενώ κι' έγω κουνούσι
στον φιλέλληνα σκηπτούχον.

Πιθανόν κι' έγω να πάω στο νησί των Κερκυραίων
οάν φρονόληπτος άνήρ,
κι' ευλαβώς για σουβενίρ
εις τον Κάιζερ να δώσω το ταραούχι των Σκουμπραίων.

Ξέρεις το πρωί της Τρίτης
πώς καθάνας συμπολίτης
θά ποθήση φουτανέλαις, Παρικέτο μου, να βάλη
οάν καμπόσους, που της βάζουν μοναχά το Καρναβάλι.

Ξέρεις, σύντροφέ μου βλάκα,
πώς θα 'βγης γαλόγια πλάκα,
τρικαντά, λοφία, κράνη.

Ξέρεις πως θα χάψης σκόνη,
πώς θα σέ σκουνητούν Δραγόνοι,
πώς θα σέ σκουνητούν Ουλόανοι.

Ξέρεις δυ θα τρυφές
σε σπιρούνια, μπαγρονέταις,
και κατάχρυσαις οπαλέταις.

Ξέρεις πως μπορεί να φψς
κι' αστυνόμων χαστουκιστής
και καμπόσαις κοντακιστής.

Ξέρεις ότι και κανείς
ισχυρός κι' έπιφανής
είμπορει με προθυμία
για της Σχόλης το καλό
να σου δώσει και καμμία
σπιρουνηά στον άραλό.

Ξέρεις πως αγωνιστής δέν υπάρχει τώρα πλέον
εις την γην των ρωμαίων,
και δέν γίνεται τραπέζι των αγωνιστών οάν πρώτα
στον καιρόν τον ένεστώτα.

Κι' άπορω, βρε Περικέτο, μα τους Ισχυρούς των προγόνων,
πώς καμπόσαι των συγχρόνων,
που με τέχνη τέσους ρόλους είμπορουν να παριστάνουν,
δέν φορούνε φουτανέλαις τους αγωνιστάς να κάνουν,
και να τρώνε στο Παλάτι κάθε παλιγγενεσία
και να γίνεται για τούτους εις τ' Ανάκτορα θυσία.

Τάχα, φίλε μπουνταλά,
πρέπει σώνει και καλά

να νειδείθης στος άθνας τος παλούς πολεμιστής
και Ξυπνός και κοιμισμένος να πετούσες μες στην Πόλι,
για να λέγεσαι πως είσαι παλιός αγωνιστής
και να τρής εις το Παλάτι την Μαρτυρική την Σχόλη;

Μά κάθε Μάρτυ δέν φρονείς και σύ οάν Ταρταρινός
πως πρέπει κάθε σύγχρονος της μόδας θεατρικός
έπιτυχώς το πρόσωπον αγωνιστού να παίγῃ
και το πατροπαράδοτον να γίνεται τραπέζι;

Π.— Είς το Παρίσι γίνονται μεγάλα και πολλά...
θέλουσιν έκει στο Πάνθεον να θάψουν τον Ζολά,
πλήν ένας Δοός έπιφανής, ο Δοός του Μοντεπέλλο,
φωνάζει πως δέν θέλω
να θάψουν εις το Πάνθεον κι' αυτόν τον μετρηταίοσιν
μ' όσους έθυσιάσθησαν στην ένδοξον Γαλλίαν,
άλλοσος τά λείψανα του Δάν, προγόνου του μεγάλου
και νικηφόρου Γάλλου,
άμέσως να μεταφερθούν εις άλλο Κοιμητήριο
για να μην έχουν συντροφιά τούτοτον άλιτήριον.

Φ.— Άλλά γχατί τα λές αυτά, βρε βλάκα με πατέντα;
Π.— Θέλω να πάω, βρε Φασουλή, με τούτη την κουδέντα
πως όταν κάποτε κι' έγω οάν βλους τα κορδύσω
και τούτο το σαρκίον μου βοράν της γης το δώσω,
θέλω να μη με βάψετε στον δοξασημένο χώρον,
που κόκαλα άναπαύονται μεγάλων προπατέρων.

Κι' αν πάνε να με θάψουνε κι' έμένα με προγόνους
κι' άγωνιστάς περικλυτούς,
σύ να με πάρης άπ' αυτούς,
και να με πές στο Μάνθεον, που θάβουν τους συγχρόνους.

Ένας τέτοιος οάν κι' έμένα του Συντάγματος θεράπων
δέν άνέχεται, κουτέ,
να τον θάψουνε ποτέ
μες στο Πάνθεον αξέστων και πρωτογενών προπάππων.

Ένα θρέμμα, μόν άμι,
των σημερινών ρητόρων
δολού δέν έπιθυμώ
Πάνθεα των προπατέρων.

Άφησέ τους χωριστά
να νομίσουν θαυμαστά
παρασμένα μεγαλεία,
πούνα σήμερα γελοία.

Άφησέ τους μοναχούς
τους προγόνους τους πτωχούς
στα δικά των Μανουαλετα,
να μιλούν οι δυστυχείς
για τα κλέη τα γελοία
της γελοίας έποχης.

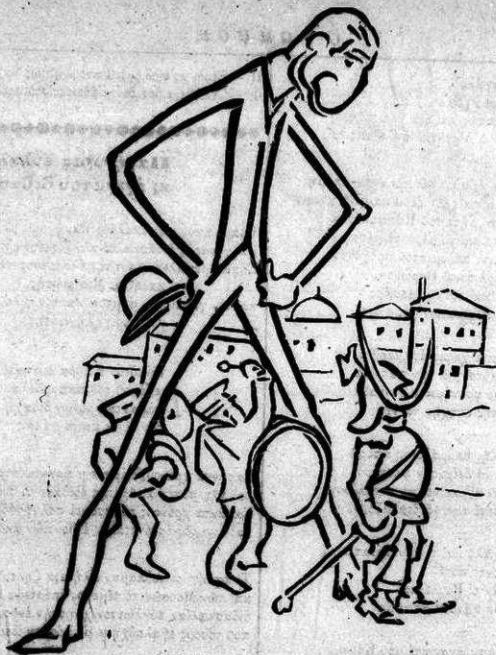
Ποιός σήμερα μ' άντροφή,
μ' Εύρώπαις και με Φράντζαις,
θέλει ποτέ του να ταφή
με τέτοιας προστυχάντζαις;

Ποιός γόνος νέου θρέμματος,
και ποιός γαλατσιόσιματος
μ' ευγενική φαγούρα.

Θέλει θαμμένος νάν' έκει,
που τόσο προπατορική
κοιμάται ζεπεσούρα;

Σε ποζόν δέν φέρουν σαρκασμοός οι παρασμένοι χρόνοι,
και τίνος τώρα χείλη
δέν σκόπτουν την πολεμική μ' έκενο το μιλόν.
και με το καρποφόλλι;

Τούτο οάν σκεφθής και μόνον,
τότε θέλωντας και μη

**Πρός υποδοχήν Ἀφίς
τῆς Ἐκκενύρας τῆς κομφίης.**

Ὁὰ γελᾶσαι, μὴν ἀμή,
μὲ τὰ κλέη τῶν προγόνων.

Πάρε τωρινὰ ψωφίκα,
πάρε Μένλιχερ τουφέκια,
καὶ κονιά τῶν κουφαηδόνι,
βάλε τὸ παλιὸ μηλόνι,

καὶ μ' αὐτὸ θὰ καταλάβῃς κατὰ πόσον διαφέρει
ἓνας σύγχρονος ὀπλιτῆς κάθε πάππου χασομέρη.

Πάρε τώρα κι' ἓνα πλοῖο
τοῦ παλιοῦ καιροῦ γελῶτο

μὲ καμπόσους ἀπαιθεύτους κι' ἀμορφώτους ναυτικούς,
ἄλλὰ πάρε κι' ἓνα οὐκάουτ μὲ καμπόσους ἄστακούς,
κι' ἀπ' αὐτὸ θὰ καταλάβῃς κατὰ πόσον διαφέρει
ἓνας σύγχρονος ναυμάχος κάθε πάππου μπουρολιτζέρη.

Ὅχι, κύριε, δὲν θέλω νάχω τίποτεους αὐτοεργά,
ποὺ θοροῦσανε γιὰ χρόνια
πᾶς θὰ μποῦν μὲ τὰ μηλόνια
μέσα σ' τὴν Ἀγιά-Σοφιά.

Ὅχι, φίλε Σγαναρῆλο,
τίποτα Πάνθεα δὲν θέλω,
κι' ἂν σ' ἐκείν' ἀποτεθῶ
ὡς τὸν Δουκά Μοντεῖλλο
θὰ διαμαρτυρηθῶ.

Ἐγὼ ποὺ λὲς ἀνάπαυσιν παντοτεινὴν προκρίνω
τὸ Πάνθεον ἐκεῖνο,
ποὺ μέσα κάθε σύγχρονος κομμάτι παραψαύτης
κι' ἁμαρτωλὸς καὶ κλέφτης.

Δὲν θέλω τοὺς ἁμαρτωλοὺς
μὲ τὰ παλιὰ τουφέκια,
μὰ θέλω τοὺς ἁμαρτωλοὺς,
ποὺ λαχταροῦν γιὰ τοῖμα.

Σὲ τίποτο Πάνθεον ποῦθ,
ζωντόβολο, ν' ἀναπαύθῃ

ὡς μορφωμένος ἄνθρωπος μὲ πνευμά καὶ μ' ἄλλα,
κι' ἔχει κοινὸς κι' ἀνάλατος ὡς τοὺς σαχλοὺς προπάτορας...
φαντάσου ποὺ δὲν εἶχανε μὴ ἓνα κἂν Παλάτι,
καὶ μὴτε ξένους Βασιλεῖς δὲν εἶδαν κι' Ἀυτοκράτορας.

Φ.— Τὸ ξέρω, Περικλέτα μου, κι' ἐγὼ ὡς βλέπω γόρῳ
τὰ μέγαρά, τ' Ἀχιλλεῖα,
ποὺ τὰ φθονοῦν Βασιλεία,
μαζὶ σου τοὺς προπάτορας γελῶ καὶ τοὺς οἰκτεῖρω.

Εἶνε νὰ βαστᾷ κανένας, Περικλέτο, τῆντερὰ του...
ἦσαν κἂν κουνενέδες,
ἀφοῦ μὴτε καρρνεέδες
εἶχαν ὡς τοῦ Ζαχαράτου.

Π. — Ξέρω, παπαγάλο,
ἀλλ' ὅμως μάθε κι' ἄλλο

πῶς σὸς γλῶσσα δὲν ἔκαναν γραπτὴς καὶ διὰ γλώσσης
ἐπάνω σ' τὰς σημαντικὰς τοῦ Δ' Αἰφρονταλ δηλώσεις.

Φ. — Βρὲ τί μοῦ λές; ... μῆτε κι' αὐτὸ δὲν τὴν ἀνομήν;
Π. — Ἐγὼ τοῦλάχιστον γι' αὐτὰς δὲν ξέρω καμμιὰ γνώμη
μῆτε τοῦ Μάρκου Μπότοσαρη, μῆτε τοῦ Παπαφλέσσα...

Φ. — Νομίζω πῶς δὲν εἶχανε σὸν σήμερα τὰ μέσα.
Π. — Γιὰ νὰ μὴ μείνη σὸς λόγιον πολεμιστοῦ προγόνου
εἰς τὰς δηλώσεις κανενὸς πολιτικοῦ Βαρώνου,
σημαίνει πῶς δὲν ἔβγαζαν καὶ τὸτ' ἐφημερίδες
γιὰ ν' ἀκονίζωνται σοφῶν διπλωματῶν γραφίδες.

Φ. — Πῶς διάβολο! περνοῦσαν χωρὶς ἐφημερίδα,
καὶ πῶς ἐνθουσιάζοντο κι' αὐτοὶ γιὰ τὴν πατρίδα,
καὶ πῶς μ' ἔμπορῶσαν νὰ χουνε φρονήματα γενναῖα
χωρὶς νὰ βλέπουν ἐντυπα τῆς ἐποχῆς τὰ νέα;

Π. — Ἀληθινά, βρὲ Φασουλῆ, θαυμάζω κι' ἀπορῶ
πῶς εἴμπορῶσαν αἰσθημα νὰ δεῖχουν φλογερῶ
χωρὶς μὲ πρακτικὰ Βουλῶν κι' ἐκείνοι νὰ τυρβάξουν
καὶ δίχως ἀναγνώσματα ποτὲ τῶν νὰ διαβάξουν.

Φ. — Γιὰ συλλογίσου τί μαρὰ καὶ τί κουτοκρατία! ...
δὲν ἐσοκάζουν ποτὲ
νὰ μάθουν ἂν ὁ Βουλευτὰ
θὰ πᾶν σ' τὸ Βουλευτήριον νὰ κάνουν ἀπαρτία.

Π. — Φαντάσου τί κατάστασις, ἔγαπητὴ μου Κόμη,
ποῦ μῆτε ταυτοκίτητα δὲν εἴχεσαν ἀκόμη.

Φ. — Ἐπιθυμοῦσα νὰ ξερα, πομπὴ τῆς οἰκουμένης,
ἂν ὁ Βλαχάβας ἐπαίξε καμμιὰ φορὰ λὸν — τέτυνος.

Π. — Κανέναν σπέρτριαν, Φασουλῆ, καὶ τ' ἐντέλειαν ὄρατος.

Φ. — Θαρρῶ πῶς ἐπαίξε φούτ — μπῆλλ ὁ Ρήγας ὁ Φερρατός.

Π. — Βρὲ τί μοῦ λές; ποῦ τὸ μαθεῖς;

Φ. — Τὸ ξέρω, ξυλοχέρη.

Π. — Κι' ὅμως κανεὶς ἱστορικὸς γι' αὐτὸ δὲν ἀναφέρει.

Φ. — Ἐν τούτοις ἔχω νὰ σοῦ πῶ σπουδαῖα, μπεχλιδάνη,
γιὰ τὸν Ἀνδρούτσου...

Π. — Λέγε μου...

Φ. — Μὲς σ' τῆς Γραβιάς τοῦ Χάνι
'μλοῦσε' στοὺς συντροφούς του τὰ Γαλλικὰ φαρὰ
καὶ τὰ νερά τοῦ σ' στήνη νὰ πίνου τοῦ Βισοῦ.

Π. — Ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Νικηταρὸς ἐκείνου κάπου κάπου
ἔσταλλε νόταις Γαλλιστ' στὴν Πύλη τοῦ Σατραπόου.

Φ. — Τῆς ἱστορίας φαίνεται γνώστης βαθῶς καὶ σὺ.

Π. — Γι' αὐτὸ τὸ κοπιμμένο σου σ' εὐχαριστῶ, μεροῖ.

Φ. — Ἀλλ' ὅμως ξέρω Περικλῆ, κι' ἐν ἄλλο σπουδαιότερον
κι' ἱστορικὸς νεότερον,
πῶς ἔρχονται μετὰ μικρὸν οἱ τόσον ἀφανεῖς
καὶ τόσον ἀπολιτιστοὶ καὶ τόσον ἀγενεῖς
νὰ θοῦν τὸν τρόπον ἡμῶν τῶν ἐξευγενισμένων
καὶ νὰ μᾶς φτύσουν παμπφφαί μετὰ πολλῶν ἐπ' αὐτῶν.

Π. — Ξέρω κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, πῶς θὰ δουλέψῃ ξύλο.
Φ. Ἀληθεῖα, βρὲ, δὲν μ' ἔβειρες σ' τὸ περασμένο φύλλον.

Πανηγυρὶς εὐλόλου κι' ἐγκρίτου διδασκάλου

Γραμμάτων μᾶς ἐκάλεσε πανηγυρὶς μεγάλῃ
καὶ γεραρῶς διδασκαλὸς καλλιστεφῆς προβάλλει.
Σοφῶν μεγάλων μαθητῆς ἐλάτρευσε τὰ γράμματα...
καλεῖται Μιστριώτης,
καὶ τὸν γεραίρουσ' σήμερα καὶ τὸν φιλοῦν γεράματα
καὶ σφιγγήλῃ νεότης.

Γι' αὐτὸν ἡ λύρα συνηγεῖ
κι' ἔμοῦ τοῦ παπαρδέλα...
σαράντα χρόνων διδαχῆ
δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Σαράντα χρόνους πέρασε μ' ἀρχαιολάτρου μένος
καὶ τῆς πατρίδας ἀρετῆς ἐδίδαξε τὸ σθένος.
Σαράντα χρόνους πέρασε μὲ πολυφράξου στόμα
καὶ λιγυρῶς ὀρθῶνεται κι' ἐνθουσιῶν ἀκόμα.

Τὶ πανηγύρι' τοῦκαμαν ἀλήθεια ζηλευτῶ,
καὶ τῶν Μουσῶν τὸ τέμενος ἐπέστειφε κι' αὐτὸ
διδασκαλικῶν εὐγλωττων, χρηστῶν, ἐνθουσιῶδῶν,
ποῦ τόσους ἐγαλούχησε μὲ κόσμον ἰδεώδη.

Κι' ἐγὼ μεγαλυνάρια στομῶλος ἀπαγ γέλλω
σὲ μαχητὴν ἀκούραστον, ποῦ δεῖχνη στήθος λάσιον,
καὶ πάντα σὸν τὸν ἀπαντῶ μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο
θυμοῦμαι πῶς ἐξέτασε κι' ἔμνα' σ' τὸ Γυμνάσιον.
Ὡς τόσο πάντα σὲ πολλὰς τοῦ βίου περιστάσεις
τὸν διαδόλο μου τράδηξα μ' αὐτὰς τὰς ἐξέτασεις.

Καὶ καμμοῦσε ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐχαριστῶ θερμότερα τὸν ἀγνωστὸν μου φίλον
δι' ὅσην τρέφ' ὑπόληψιν εἰς τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον.

Τρέξε νὰ περιδρομίσῃς, Περικλῆτε μπεχλιδάνη,
σ' τὸν τρανὸ ξενοδοχεῖο, σ' τὸ γινωστὸ τὸ Συντριβάνι,
σ' τὴν ὁδὸν Θεμιστοκλέους αἰξῶν πέντε σ' τὰ Καυτεῖα,
ποῦναι κοσμοφαινοῦμένο κι' ἔχει τόση πλατεῖα.
Τί σὰς λέει κι' ὁ λαμπρὸς ἀρχιμαγιστὸς Τριφύλλης...
ἔμπερος μαγειρικῆς νεωτάτης καὶ ποικιλῆς.
' Ἄμμ' κι' ἔκείνος ὁ Ληκαῖος τί σὰς λέει, συμπολιτῆ...
ἔστρελλοῦται τοὺς πελάτας ὅπως τοὺς περμποῦται.
Κι' ἐν κανεὶς δὲν ἔχη κέφι μολὶς μὴ σ' τὸ Συντριβάνι
δρεῖ; γὰς φαγοῦσι θέλωνας καὶ μὴ θὰ κἀν.